

anden, for at man paa nogen Maade skulde kunne give sin Konsens dertil, forsaavidt det blev ønsket, var det dog vistnok godt, om dette Things Flertal gav tilkjende, om det vilde fremme nogen af de Sager, som det fra Spøres Side anses for nødvendigt at faae fremmede her i Landet. Thi kunne de ikke udtale noget Saadant, kunne de ikke Andet end kun gjøre Opposition, da kunne de vistnok vedblive dermed en Stund endnu, uden at det hører andre Frugter end dem, det hidtil har haaret. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa at udtale noget Raad overfor de Herrer, thi jeg har jo intet Haab om, at de ville følge det, men jeg vil dog udtale som min Overbevisning, at, dersom de ikke gjøre Deres til, at vi faae en regelmæssig Finantslov istand igen, saa føre de os ind i en videregaaende Konflikt, end de maasse selv ane, og saa berede de os en Fremtid, som maasse kan blive mere skjæbnerfønganger for vor Friheds Bevarelse, end de selv tro.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Jeg har ventet noget med at tage Ordet under denne Forhandling for dog at se, om der ikke skulde falde en eller anden Yttring om selve det foreliggende Lovforslag og om de Chancer, som der maatte være for, at man denne Gang vilde kunne enes om en Finantslov paa Grundlag af det forelagte Lovforslag. Saadanne Yttringer ere jo imidlertid ikke fremkomne. Ganske vist begyndte det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) med at udtale sin store Forundring over at se Ministeriet paa denne Plads og over at se Finantslovsforslaget ligge for i den Skikkelse, hvori det nu foreligger; men hans Interesse for det første Spørgsmaal syntes i den Grad at have absorberet og lagt Beslag paa al hans Kraft, at der ikke blev Noget tilbage til nærmere Begrundelse af hans Forundring over at se Finantslovsforslaget foreligge i den Skikkelse, hvori det er blevet forelagt; idetmindste er det undgaaet mig, at der fra hans Side fremkom Noget som helst til nærmere Begrundelse af hans store Forundring over dette Sidste. Det ærede Medlem skjenkede Ministeriets Forestilling til Hans Majestæt Kongen en særlig Opmærksomhed. Jeg har ganske vist troet, at det kunde fortjene Paaskjønnelse, at Ministeriet har ladet en saadan Udtalelse komme frem for Offentligheden, men jeg har rigtignok ikke tænkt mig, at den skulde blive Gjenstand for en Forhandling her i Folkethinget. Imidlertid vedstaa jeg fuldkomment hvert Ord, som er sagt dert, og en nærmere Begrundelse deraf vil jo egentlig være overflødig, da i Virkeligheden de samme Synspunkter ere fremkomne fra min Side tidligere under Forhandlingerne her i Thinget. Nogen Overraskelse kan der altsaa umulig være deri for ærede Medlemmer, og at jeg har dristet mig til frit og naabent at udtale disse mine Anskuelser ogsaa over-

for Hans Majestæt Kongen, forekommer det mig heller ikke paa nogen Maade kan dables. Det syntes, som om det ærede Medlem ganske særlig havde taget Forargelse af det Udtryk i Forestillingen, at Folkethinget vilde diktere Finantsloven. Jeg tror ikke, at dette Udtryk for Folkethingets Fordring med Hensyn til dets Indflydelse paa Finantsloven er nogen ny Opfindelse af mig. Jeg tror, at dette er et Udtryk, som er brugt hyppig og brugt med fuld Ret ikke blot under denne Forhandling om Finantsloven, men ogsaa langt tidligere. Vi kunne gaa mange Aar tilbage i Tiden, hvor vi med samme Føie kunne anvende dette Udtryk paa Folkethingets Fordring om Indflydelse paa Finantsloven, som vi kunne anvende det denne Gang. Naar Flertallet af dette Thing afslutter en Forhandling i Fællesudvalget om Tilveiebringelse af en Finantslov med det Raad til Landsthinget, at det, naar det vil have en Finantslov, maa tage dette Things Finantslov, thi ellers bliver der ingen Finantslov tilveiebragt, saa ser jeg ikke rettere end, at Mindretallet i Fællesudvalget, der repræsenterede Flertallet i dette Thing, derved har i selve Fællesudvalget, og som en Afslutning af dets Arbejde stillet en Fordring, som med fuld Føie kan betegnes saaledes: Vi, Folkethinget, ville diktere Finantsloven overfor Landsthinget. Hovedsagen for det ærede Medlem syntes imidlertid at være den at hørde, at Ministeriet efter Udfaldet af de sidste Valg ikke var konstitutionelt berettiget til at blive paa den Plads, som det nu indtager. Det syntes at være dette, som først og fremmest og, jeg kan sige, først og sidst laa det ærede Medlem paa Sinde. Men jeg forstaaar da ikke, hvorledes en saadan Udtalelse lader sig bringe i nogenlunde Overensstemmelse med, hvad der lød fra et andet æret Medlem, som for Diebliffet staaar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nær, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein), der sagde, at han jo noksom havde viist, at han vilde sty enhver Kamppolitik, at det var ganske uberettiget, naar Ministeriets Benner paa Valgtribunerne og andre Steder havde villet tillægge ham og hans Benner, at de kæmpe for Parlamentarismen og for, at Ministeriet skulde gaa af, og deslige Urimeligheder. Jeg kan ikke se, hvorledes det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds's første og sidste og bestemteste Fordring, nemlig den, at Ministeriet konstitutionelt bør vige, lader sig bringe i Overensstemmelse med de anførte Udtalelser af det nævnte ærede Medlem, der jo nu staaar ham saa nær. Hvor oprigtig nu end denne Udtalelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds kan være ment, saa tvivler jeg dog intet Diebliff om, at det store Flertal af Medlemmer her i Salen, som ikke følger Regjeringen, fuldt slutter sig til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i hans Paastand om, at Ministeriet er kon-